

“ମିଠେ ବଳେ:—ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ ହିଁ ମହାଦାନ ଅଟେ, ଏହି ଦାନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ରାଜତ୍ଵ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ମହାଦାନୀ ହୁଅ” ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସେବାର ସତ୍ତା ଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ ଗୁଡ଼ିକ ଥିବ ?

ଉତ୍ତର:-୧- ସେମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବାତାବରଣ ବିଲୁଲ୍ ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ ୨- ବହୁତଙ୍କର ସେବା କରି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାରେ ହିଁ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରିବେ, ୩- ସେମାନଙ୍କୁ ପତିବାରେ ଏବଂ ପତ୍ନୀବାରେ ହିଁ ଆରାମ ମିଳିବ । ୪- ବୁଝାଇ-ବୁଝାଇ ଗଳା ଖରାପ ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୁସି ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ ୫- ସେମାନଙ୍କୁ କାହାର ସମ୍ପର୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ସେମାନେ କାହାର ସମ୍ପର୍କ ପାଇବା ପାଇଁ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବେ ନାହିଁ, ୬- ସେମାନଙ୍କର ସବୁ ଆତ୍ମ ଆକର୍ଷଣ ତୁଟିଯାଇଥିବ । ୭- ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଉଦାରଚିତ୍ ହୋଇଥିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମିଠା ଲାଗିବ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ଓମ୍ ନମୋ ଶିବାୟ...

ଆତ୍ମିକ ପିତା ଯାହାଙ୍କର ମହିମା ଶୁଣିଲ ସେ ଏଠାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହା ପାଠଶାଳା ଅଟେ ନା । ତୁମେ ସବୁ ଏଠାରେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାଠ ପଢ଼ୁଛ । ସେ ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପରମପିତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମପିତା କୁହାଯାଉଛି । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ କେବେ ପରମପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ କହିବ ଏବେ ଆମେ ପାରଲୌକିକ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ । କେହି ବସିଛନ୍ତି, କେହି ଅତିଥି ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ, ସମ୍ପର୍କ ନେବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ମନେ ମନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିଚରା ଚିକ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ବଞ୍ଚିଯିବା ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତି ହେଉ । ଏହା ତ ବିଚରାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ, ଶାନ୍ତି କେଉଁ ବସ୍ତୁ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ବାବା ହିଁ ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନାକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି ରହିଛି । ଏଠାରେ ଚିକ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ହେବ ? ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶାନ୍ତିଥିଲା ଯେତେବେଳେ କି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ କୁହାଯାଉଛି ପାରାତାତ୍ତ୍ଵ, ଦେବତାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସବୁ ଯାଗାରେ ଅଶାନ୍ତିର କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଦ୍ଵାପରରେ କଂସ ଥିଲା, ପୁଣି ହିରଣ୍ୟକଶ୍ୟପକୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ତ୍ରେତାରେ ରାବଣର ହଙ୍ଗାମା... । ସବୁ ଜାଗାରେ ଅଶାନ୍ତି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବିଚରା କେତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି । ପରମପିତା ଆସିଲେ ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା କରିବେ । ବିଚରାମାନେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ତ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ରହିବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନକାରୀ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କର । ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜୀ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତି ଦେବା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା । ଏବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା, ଶାନ୍ତି, ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ପର୍କ ସବୁ କିଛି ଅଛି, ଧନ ବିନା ତ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପରି ଧନବାନ୍ ହେବାପାଇଁ । ଇଏ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ତୁମେ ଆସିଛ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବାପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକାତ୍ମ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯେବେ ପ୍ରଭାତ ପରିକ୍ରମା କରୁଛ ସାଥରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ରଖ । ଏହିପରି ପ୍ରବନ୍ଧ କର । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ପାରସ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବଞ୍ଚିଯିବା ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ରଜୋ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ସ୍ଵା, ପୁଣି ସଂକ୍ରାନ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେ ଶକ୍ତି ଏବେ ଆସି ନାହିଁ । କାରଣ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁନାହାଁନ୍ତି । ଯୋଗବଳର ବହୁତ ଅଭାବ ରହିଛି । ତୁରନ୍ତ ସ୍ଵାପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଯେଉଁ ଗାୟନ ରହିଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବା ପରେ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତ

ହୋଇଗଲା, ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ, ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ପଦ ରହିଛି । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡିଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିବ ନିଶ୍ଚୟ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଝାଡୁଦାର ତ ହୋଇଯିବେ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବେ କିନ୍ତୁ ପଦ କମ୍ ମିଳିବ । ବାବା ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନର କେବେ ବିନାଶ ହେଉନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ଖୁସିର ଢୋଲ ବାଜିବା ଦରକାର । ହାୟ ହାୟ ହେବା ପରେ ପୁଣି ବାଃ ବାଃ ହେବ ।

ତୁମେ ଏବେ ଈଶ୍ଵରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ପୁଣି ଦୈବୀ ସନ୍ତାନ ହେବ । ବାପାମାନ ତୁମର ଜୀବନ ହାରାତୁଲ୍ୟ ଅଟେ । ତୁମେ ଭାରତର ସେବା କରି ଏହାକୁ ଶାନ୍ତିମୟ କରାଉଛ । ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁ ରହିବ । ଏହି ଜୀବନ ତୁମର ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଏବେ ତୁମେ ରଚୟିତା ବାବା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିକୃତଙ୍କୁ ଜାଣୁଛ । କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ସବୁ ପରମ୍ପରାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ କେବେଠାରୁ? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେବେଠାରୁ ସୃଷ୍ଟି ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ରାବଣକୁ ଜଳାଇବା ଆଦି ମଧ୍ୟ ପରମ୍ପରାରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ରାବଣ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେହି ଦୁଃଖୀ ନଥାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଈଶ୍ଵର ହିଁ ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବେ, ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଦୟା କର । ଆମକୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କର । ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ପିଲାମାନେ ହିଁ ସୁଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ସାଥିରେ ନେଇଯିବି । ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ନହେବେ ସେମାନେ ଦକ୍ଷ ଭୋଗ କରିବେ । ଏଥିରେ ମନ, ବଚନ, କର୍ମଶାରେ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ମନୋବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଏପରି ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଅଳ୍ପ ସମୟରେ କୌଣସି ବ୍ୟର୍ଥ ଖୁଆଲ୍ ନଥାଏ । ଏକ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ହେଲେ ମନେ ନ ପଡନ୍ତୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ନହୋଇଛି ମନରେ ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ତ ଆସିବ । ହନୁମାନ ସଦୃଶ ଅଟେ ହୁଅ, ଏଥିରେ ହିଁ ତ ବହୁତ ମେହନତ ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ଆଜ୍ଞାବହ, ବିଶ୍ଵସ୍ତ, ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହୋଇଥାନ୍ତି ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିକ ରହିଥାଏ । ୫ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ନକଲେ ଏତେ ପ୍ରିୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ସମ୍ପର୍କ ନେଉଛୁ ତେଣୁ କେତେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ସ୍ଥାପନା ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚୟ କବରଦାଖୁଲ ହେବ । ଆମେ ପରିଷ୍କାନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାପାଇଁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଏହା ତ କବରସ୍ଥାନ ବା ଶ୍ମଶାନ ଅଟେ ନା । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ ସିତି ଚିତ୍ରରେ ବୁଝାଯାଇଛି । ଏହି ସିତି ଚିତ୍ର ଏତେ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ରହିଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ପୁରା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଜ୍ଞାନ ଧନ ଦାନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଧନ ଦେଲେ ଧନ ସରିବ ନାହିଁ । ଦାନୀ, ମହାଦାନୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ନା । ଯେଉଁମାନେ ତାନ୍ତ୍ରରଖାନା, ଧର୍ମଶାଳା ଆଦି ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମହାଦାନୀ କୁହାଯାଉଛି । ତା’ର ଫଳ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ପରଜନ୍ମରେ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ମିଳିବ । ଧର୍ମଶାଳା ତିଆରି କଲେ ପରଜନ୍ମରେ ଭଲ ଘରେ ରହିବାର ସୁଖ ମିଳିବ । କେହି ବହୁତ ଧନ ଦାନ କଲେ ରାଜା ଅଥବା ସାହୁକାର ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା’ନ୍ତି । ସେମାନେ ଦାନ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ତୁମେ ପାଠପଢ଼ାଦ୍ୱାରା ରାଜା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ପାଠପଢ଼ା ସହିତ ଦାନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏଠାରେ ହେଲା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ, ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତୁମକୁ ପାଠପଢ଼ାଇ ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ତ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରତ୍ନ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ସଦୃଶ ମୂଲ୍ୟବାନ । ଭକ୍ତି ପାଇଁ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି, ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଭକ୍ତିର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ଭକ୍ତି କିପରି କରାଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ତୁମ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନର ଅସରନ୍ତି ନିଶା ରହିଛି । ତୁମକୁ ଭକ୍ତିପରେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଜ୍ଞାନଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶ୍ଵର ବାଦଶାହ ହେବାର ଅସରନ୍ତି ନିଶା ଚଢ଼ିଥାଏ । ଯିଏ ଅଧିକ ସେବା କରିବେ, ତାଙ୍କର ଅଧିକ ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଅଥବା ମ୍ୟୁଜିୟମରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭଲ ବସ୍ତୁକୁ ଡାକିଥା’ନ୍ତି ।

ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିବେ । ମହାରଥୀ, ଅଶ୍ୱାରୋହୀ, ପଦାତିକ ଆଦି ରହିଥା'ନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀର ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଏହି ମଧୁବନ ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ, ତାହା ତ ଜଡ଼ ଦିଲ୍ଲୀର ଅଟେ । ତୁମେ ଗୁପ୍ତ ଥିବାରୁ ତୁମକୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ।

ତୁମେ ହେଉଛ ରାଜରଷି, ସେମାନେ ହଠାତ୍ ଯୋଗ ରଷି । ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱରୀ ଅଟ । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସର୍ଜନ ହିଁ ନାତି ଦେଖୁଥା'ନ୍ତି ନା । ଯିଏ ନିଜ ନାତିକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେ ଅନ୍ୟର ନାତିକୁ ପୁଣି କିପରି ଜାଣିବେ । ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ଗାୟନ ରହିଛି ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ସତ୍ତ୍ୱରୁ ଦେଲେ... ଏହା ଜ୍ଞାନ ଇଞ୍ଜେକ୍ଟନ୍ ଅଟେ ନା । ଆତ୍ମାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଇଞ୍ଜେକ୍ଟନ୍ ଲାଗିଥାଏ ନା । ଏହି ମହିମା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର । ଏହା ସତ୍ତ୍ୱରୁ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ମହିମା । ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଇଞ୍ଜେକ୍ଟନ୍ ସତ୍ତ୍ୱରୁ ହିଁ ଦେବେ । ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ତେଣୁ ତୁମର ଧର୍ମ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ଇଞ୍ଜେକ୍ଟନ୍ ଲଗାଇବା । ତାନ୍ତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କେହି ମାସକୁ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ତ, କେହି ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ୫୦୦ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ରୋଜଗାର କରିଥା'ନ୍ତି । କାହା ପାଖକୁ ବେଶି କାହା ପାଖକୁ କମ ରୋଗୀ ଆସିଥାନ୍ତି ନା । ଯଦି କାହାକୁ ହାଇକୋର୍ଟ, ସୁପ୍ରିମ୍ କୋର୍ଟରେ ଜର୍ଜମେଣ୍ଟ ମିଳିଥାଏ— ଫାଶୀ ପାଇବେ । ପୁଣି ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ପାଖରେ ରାଜକ୍ଷମା ପାଇଁ ଅପିଲ୍ କଲେ ସେ ଚାହିଁଲେ କ୍ଷମା କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍, ଉଦାରଚିତ୍ ମଧ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଭାଗୀରଥରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କଲେ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଉଦାରଚିତ୍ କରିଦେଲେ ନା । ନିଜେ ଚାହିଁଲେ କିଛି ବି କରିପାରିବ ନା । ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆସି ମାଲିକ ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବା କହିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏସବୁକୁ ଭାରତର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଭାରତର ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ଧନ ଲଗାଉଛ । କେହି ଯଦି ପଚାରନ୍ତି ଖର୍ଚ୍ଚ କେଉଁଠାରୁ ଆଣୁଛ ? କୁହ, ଆମେ ନିଜର ହିଁ ତନ-ମନ-ଧନଦ୍ୱାରା ସେବା କରୁଛୁ । ଆମେ ରାଜ୍ୟ କରିବୁ ତେଣୁ ପଇସା ମଧ୍ୟ ଆମେ ହିଁ ଲଗାଇବୁ ନା । ଆମେ ନିଜର ଖର୍ଚ୍ଚ ନିଜେ କରୁଛୁ । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଯିଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ସେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବେ । ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଲ ପୁଣି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ସବୁ ଚିତ୍ରକୁ ଏପରି ଗ୍ରାନ୍ଥଲାଇଟ୍ରେ ତିଆରି କର ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆକର୍ଷିତ ହେବେ । କାହାକୁ ତୁରନ୍ତ ଅନୁଭବ ହେବ । କେହି ତ ଜାଦୁର ଡରରେ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବା— ଏହା ଜାଦୁ ଅଟେ ନା । ଭଗବାନୁବାଚ, ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ହଠାତ୍ କେବେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିକଥା ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ । ତୁମେ ମନ୍ଦିରଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ବିଶ୍ୱ ବେହଦର ଲଙ୍କା ଅଟେ । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ବାକି ସତ୍ୟଯୁଗ ବା ତ୍ରେତାରେ ରାବଣ ଆଦି କିପରି ରହି ପାରିବେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ମୁଁ ଯାହା ଶୁଣାଉଛି, ତାକୁ ଶୁଣ । ଏହି ଆଖ୍ୟାଦ୍ୱାରା କିଛି ଦେଖନାହିଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଁ ହିଁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ଏବେ ତୁମେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ଇଏ ନମରଘ୍ନାନ୍ ପୂଜାରୀ ଥିଲେ, ନାରାୟଣଙ୍କର ବହୁତ ପୂଜା କରୁଥିଲେ । ଏବେ ପୁଣି ପୂଜ୍ୟ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ସେପରି ହୋଇପାରିବ । ରାଜଧାନୀ ତ କ୍ରମାନ୍ୱୟ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ନା । ଯେପରି କିଙ୍ଗ୍ ଏଡ଼ୱାର୍ଡ ଦି ଫାଷ୍ଟ, ସେକେଣ୍ଡ, ଥାର୍ଡ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି ମୋର ତିରସ୍କାର କରି ଆସିଛ । ତଥାପି ମୁଁ ତୁମର ଉପକାର କରୁଛି । ଏହି ଖେଳ ହିଁ ଏହିପରି ଖୁସ୍ତରଫୁଲ୍ ତିଆରି ହୋଇଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲ, ସେହିଭଳି ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମାନୁସାରେ କରିବ । ସେବାର ସଉକ ଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ରାତି ଦିନ ଏହି ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାସ୍ତା ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ସେବା ବିନା ତୁମକୁ ଆଉ କିଛି ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ । ଦୁନିଆର ସାଂସାରିକ ବାତାବରଣ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ । ସେବାଧାରୀଙ୍କୁ ତ ସେବା ବିନା ଆରାମ ମିଳିନଥାଏ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ପାଠପଢ଼ାଇବାରେ ହିଁ ମଜା ଆସିଥାଏ ନା । ଏବେ ତୁମେ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶିକ୍ଷକ

ହୋଇଛି । ଏହା ହିଁ ତୁମର ଧର୍ମ ଅଟେ, ଯେତେ ଭଲ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ବହୁତଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରାଇବେ, ତାଙ୍କର ସେତେ ବେତନ ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ସେମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ବିନା ଆରାମ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦି ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇ ରାତ୍ରି ୧୨ଟା ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ହାଲିଆ ହୋଇ, ଗଳା ଶୁଖିଗଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ଜଣ୍ଡରାୟ ସେବା ଅଟେ ନା । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ସେବା ଅଟେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ କିଛି ମିଠା ଲାଗିନଥାଏ । କହିଥାନ୍ତି ଆମେ ଘର ନେଇ କ'ଣ କରିବୁ, ଆମକୁ ତ ପାଠପଢ଼ାଇବାର ସେବା ହିଁ କରିବାର ଅଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ପାଇଁ ଝଗଡ଼ା ହେଲେ କହିବେ ସେହି ସୁନା କେଉଁ କାମର ଯାହାଦ୍ୱାରା କାନ କଟିବ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁ ସ୍ଥିତି ଖରାପ କରିବାର ନାହିଁ । ସେବାଦ୍ୱାରା ହିଁ ନୌକା ପାର ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଘର ତାଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ରହୁ । ବି.କେ.ଙ୍କୁ ତ ସେବା କରିବାର ଅଛି । ଏହି ସେବାରେ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ବନ୍ଧନ ଭଲ ଲାଗେନାହିଁ । କାହାକୁ ପୁଣି ଲୋଭ ଆସିଥାଏ, କାହାର ଲୋଭ ତୁଟି ଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିଯିବ । ଏହି ସେବାରେ ତ ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଆମଦାନୀ ରହିଛି । ଘର ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେବା ପାଇଁ ଘର ଦେବେ ପୁଣି ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିବେ ଏଭଳି ଘର ଦରକାର ନାହିଁ । ଯିଏ ସେବା କରିବା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେ କୌଣସି କାମର ନୁହଁନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ନିଶ୍ଚୟ ନିଜ ସମାନ କରିବେ । ନହେଲେ ସେ କେଉଁ କାମର । ସେବା ପାଇଁ ସହଯୋଗୀଙ୍କର ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ନା । ତାହା ପୁଣି କନ୍ୟା ଓ ମାତାମାନଙ୍କର ସେବା ପାଇଁ ବେଶୀ ଆବଶ୍ୟକତା ରହୁଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି— ବାବା ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଶିକ୍ଷିକା ପାଠପଢ଼ାଇବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାମ କରିବେ ନାହିଁ । ସବୁ କାମ କରିବା ଦରକାର । ଆଜ୍ଞା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ଦିନ ରାତି ସେବାର ଚିନ୍ତନରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆକର୍ଷଣକୁ ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ସେବା ବିନା ଆରାମ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସେବା କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ ।
- (୨) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଉଦାରଚିତ୍ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନାତି ଦେଖି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ତନ-ମନ-ଧନକୁ ଭାରତର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ଲଗାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଟଳ-ଅଟଳ ହେବାପାଇଁ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଏବଂ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ଅନ୍ତର୍ମୁଖତା ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫା ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଦେହଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ସ୍ଥାନକୀ ରୂପରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଗୁମ୍ଫା ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଯାଇଛି ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଅନ୍ତର୍ମୁଖତା ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫା । ଯେତେ-ଯେତେ ତୁମେମାନେ ଦେହଠାରୁ ଅଲଗା ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହୀ ରୂପରେ ସ୍ଥିତ ହେବାର ଗୁମ୍ଫାରେ ରହୁଛ ସେହି ଅନୁସାରେ ଦୁନିଆର ବାତାବରଣଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଚାଲିଯାଉଛ ଏବଂ ବାତାବରଣର ପ୍ରଭାବଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଛ । ଯେପରି ପାହାଡ଼ର ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ବାହାରର ବାତାବରଣ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି ସେହିପରି ଏହି ଅନ୍ତର୍ମୁଖତାର ଗୁମ୍ଫା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସ୍ୱତଃ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ସାଧନା ଯଦି ବୀଜ ହୁଏ ତେବେ ସାଧନଗୁଡ଼ିକ ତା'ର ବିସ୍ତାର ଅର୍ଥାତ୍ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ତେଣୁ ବିସ୍ତାର ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଭିତରେ ବୀଜକୁ ଲୁଚାଇ ଦିଅ ନାହିଁ ।